

רב"ט חלבי מועין

2173938

בן זרקה ורשאד

נולד ב- 22.11.1951

התגייס לצה"ל בנובמבר 1972

שרת בגדוד "אריזות הגולן" (17)

נפל ב- י"ב תשרי תשל"ד 8.10.1973

בעת מילוי תפקידו.

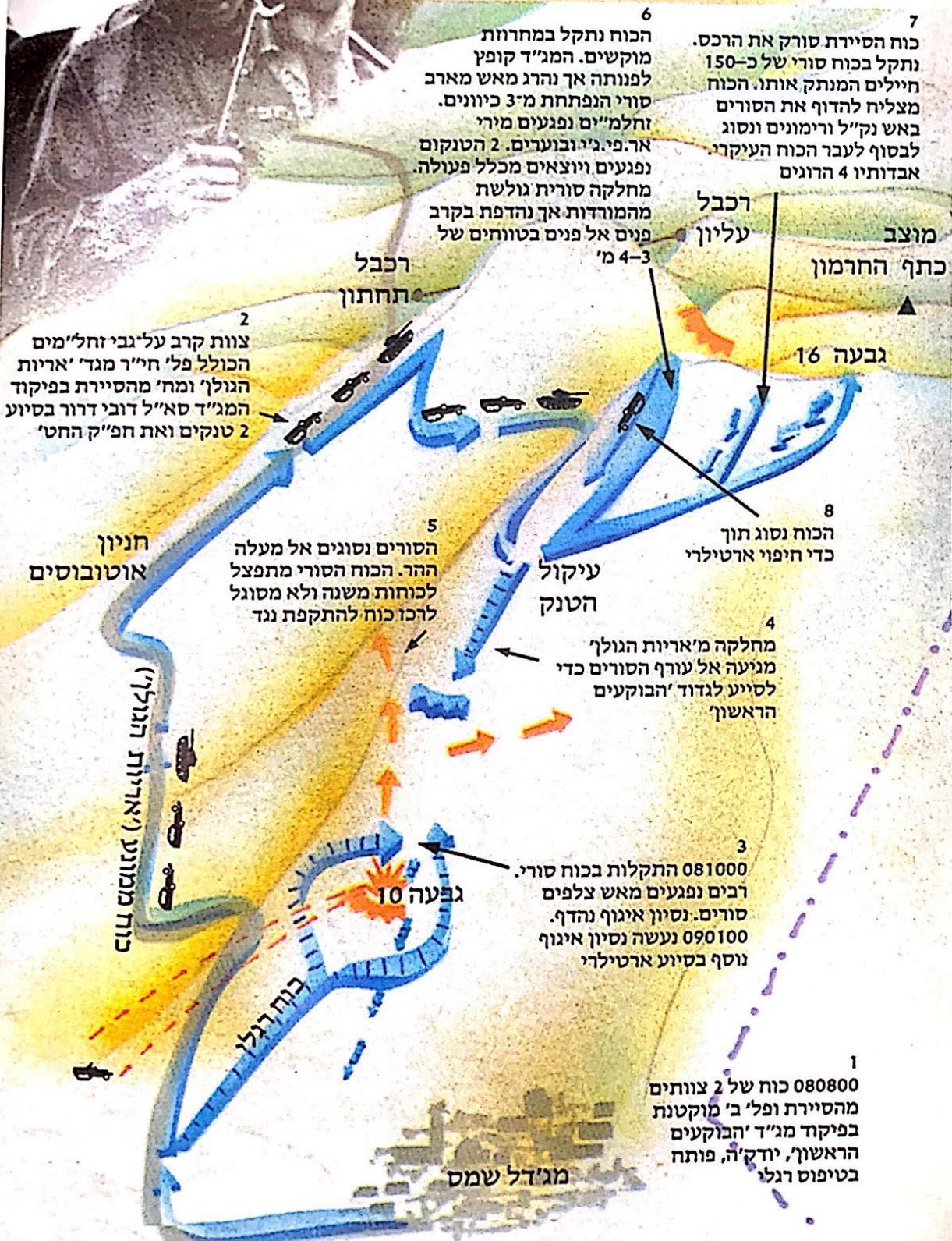

חלבי מועין

מועין, בן זרקה ורשאק, נולד ביום 22.11.1951 בכפר דלית אל-כרמל. הוא למד בבית-הספר היסודי בדלית אל-כרמל ואחר-כך סיים את לימודיו בבית-הספר התיכון-עירוני א' בהיפה ועמד בהצלחה בבחינות הבגרות. מועין היה בן נאמן לעדה הדרוזית, שקשרה את גורלה במדינת ישראל. הוא שאף להביא לקירוב הלבבות בין הנוער היהודי לבין הנוער הדרוזי ורצה להביא להשתלבות מלאה של כפרו בחיי המדינה. בהיותו תלמיד בבית-הספר התיכון נבחר להיות נשיא פרלמנט הנוער. הוא יום פעולות רבות, שמטרתן לקרב את בני הנוער היהודי אל בני הנוער הדרוזי בהיפה. מועין היה צעיר טוב לב, שהלק כל אשר לו עם חבריו. הוא היה מוכן לעזור לכל אדם ואפילו היה הדבר כרוך בקשיים מרובים. הוא הצטיין בשיקול דעת רציני ובוגר, ידע להבחין בין טפל לעיקר ולבחור את הדרך הטובה והרצויה ללכת בה. לפני שהיה מחליט, היה בוחן את הנתונים ביסודיות, מקדיש זמן רב לתכנון ולמהשבה ואחר-כך היה קובע את ההחלטה הטובה ביותר לפי נסיבות העניין. הוא הציב לעצמו אתגרים ומטרות ותמיד שאף להתקדם כדי להשיג אותן. כשהיה נתקל במכשולים היה מקבלם בשלמות נפש ועושה מאמצים רבים כדי להתגבר ולהמשיך בדרך שבהר לעצמו. מועין הקדיש את רוב זמנו הפנוי למשחק הכדורגל. יחד עם חבריו לכפר הקים את קבוצת הכדורגל "הפועל" דלית אל-כרמל, והיה מנהל הקבוצה ואחד משהקניה הבולטים. הוא רשם את הקבוצה בהתאחדות לכדורגל ואחר-כך פעל בקרב חברי המועצה המקומית ומועצת הפועלים של הכפר, כדי שיקימו מגרש כדורגל לקבוצה. כן היה אחראי לכל הפעולות הארגוניות והמנהלתיות הכרוכות בהקמת קבוצת כדורגל. על המגרש הופיע כדמות אצילה, ספורטאי הוגן ושהקן מעולה. הוא היה מנהיג הקבוצה והרוח החיה שבה. לאחר שסיים את לימודיו בבית-הספר התיכון, למד באוניברסיטת חיפה בחוגים למדע המדינה ולשפה ולספרות עברית. עוד שגויס לצה"ל הספיק להשלים שלוש שנות לימודים. יחד עם זאת עבד כמורה בבית-הספר בכפר. מועין גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1972. הוא התנדב לשרת ביחידת סיור מובהרת, המורכבת ברובה מבני העדה הדרוזית. הוא סיים את השירות בהצטיינות ולאחר תקופת שירות נשלח לקורס מפקדי כיתות במסגרת הטיבת "גולני". הוא היה חייל מצוין, והציב לעצמו כאתגר להצטיין בשירותו הצבאי. ואכן מילא בדייקנות ובשלמות את כל המשימות שהוטלו עליו וזכה להערכה רבה מצד מפקדיו. הוא היה חבר מסור ונאמן, שעודד את חבריו ליחידה והשרה אווירה נעימה גם בשעות הקשות של האימונים והפעילות המבצעית. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים היה מועין בקורס מפקדי כיתות בבסיס האימונים של הטיבת "גולני". הפלוגה עמדה על סף סיום הקורס ויצאה לשבוע של הופשה, כדי שהיחידה יוכלו לעבוד ולאסוף כסף למסיבת הסיום של הקורס הארוך והמפריך. בערב יום-הכיפורים פנו אליו מהיחידה ובקשוו להועיק את חבריו שיחזרו לבסיס. עוד לצדדי יום-הכיפורים הספיקו כל היחידה להתייצב בבסיסם. הניכי קורס מפקדי הכיתות לחמו עם היחידה הטיבת "גולני" בקרבות הגלימה וההבקעה נגד הסורים ברמת הגולן. בעת הניסיון לכבוש את מוצב החרמון ביום 8.10.1973, נפגע מועין ונהרג כשניסה להלץ חבר פצוע, שהיה חשוף לאש האויב. הוא הובא למנוחה-עולמים בכפר דלית אל-כרמל. השאיר אחריו הורים, ארבעה אחים ושלוש אחיות, לאחר נפלו הועלה לדרגת רב-טוראי. הספיד אותו מפקד יחידת הסיור שבה לחם: "מועין רשאק חלבי, אנו נפרדים ממך היום. אנו נפרדים מאחד מגיבורי היחידה, אשר הקריב את נפשו ואת לבו להגנה על המולדת, על המדינה ועל בני עדתו. הכרתיך כחייל אמיץ בימך הראשונים בצה"ל. תמיד היית חייל טוב ואדם טוב למפקדיך, לחבריך ולאחיך לנשק. לכן כולם אהבו והעריצו אותך. אין פלא שבסוף תקופת השירות נשלחת לקורס מפקדים בצה"ל - קורס מפקדי כיתות, כיוון שתמיד היית טוב, תמיד שאפת להתקדם, תמיד קבלת הכל בחיוך וברצון". חבריו לכפר קראו את קבוצת הכדורגל של הכפר על שמו - "הפועל" מועין דלית אל-כרמל; הוריו תרמו לשיפור ולשיפוץ מגרש הכדורגל בכפר וקראוהו על שם גם - "מגרש מועין".

הקרבות על החרמון

6 עד 8 באוקטובר 1973

7 כוח הסיירת סורק את הרכס. נתקל בכוח סורי של כ-150 חיילים המנתק אותו. הכוח מצליח להדוף את הסורים באש נק"ל ורימונים ונסוג לבסוף לעבר הכוח העיקרי. אבדותיו 4 הרוגים

6 הכוח נתקל במחרות מוקשים. המג"ד קופץ לפנותה אך נהרג מאש מארב סורי הנפתחת מ-3 כיוונים. זחלמ"ים נפגעים מירי אר.פי.גי. ובוערים. 2 הטנקים נפגעים ויוצאים מכלל פעולה. מחלקה סורית גולשת מהמורדות אך נהדפת בקרב פנים אל פנים בטווחים של 4-3 מ'

2 צוות קרב עליגבי זחל"מים הכולל פל' חי"ר מגד' אריות הגולף ומח' מהסיירת בפיקוד המג"ד סא"ל דובי דרור בסיוע 2 טנקים ואת חפ"ק החט'

8 הכוח נסוג תוך כדי חיפוי ארטילרי

5 הסורים נסוגים אל מעלה ההר. הכוח הסורי מתפצל לכוחות משנה ולא מסוגל לרכז כוח להתקפת נגד

4 מחלקה מ'אריות הגולף מגיעה אל עורף הסורים כדי לסייע לגדוד 'הבוקעים הראשון'

3 081000 התקלות בכוח סורי. רבים נפגעים מאש צלפים סורים. נסיון איגוף נהדף. 090100 נעשה נסיון איגוף נוסף בסיוע ארטילרי

1 080800 כוח של 2 צוותים מהסיירת ופל' ב' מוקטנת בפיקוד מג"ד 'הבוקעים הראשון', יודק'ה, פותח בטיפוס רגלי

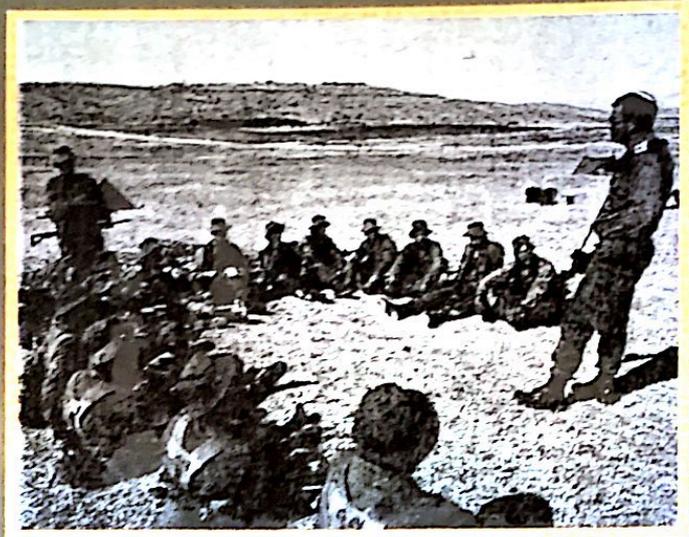
חניון אוטובוסים

כוח ממונע (אריות הנוסף)

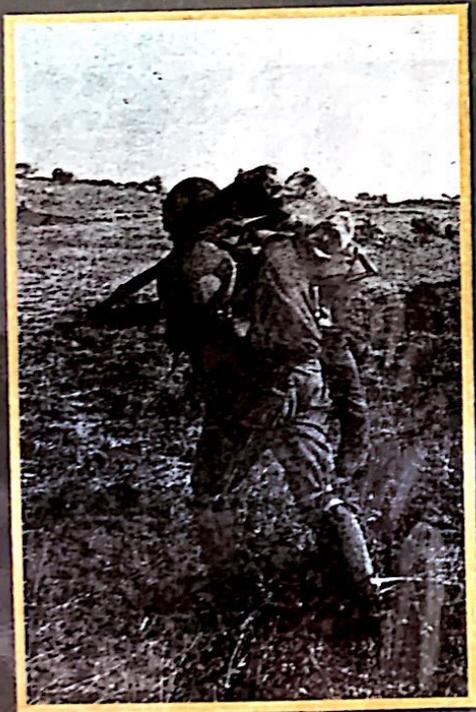
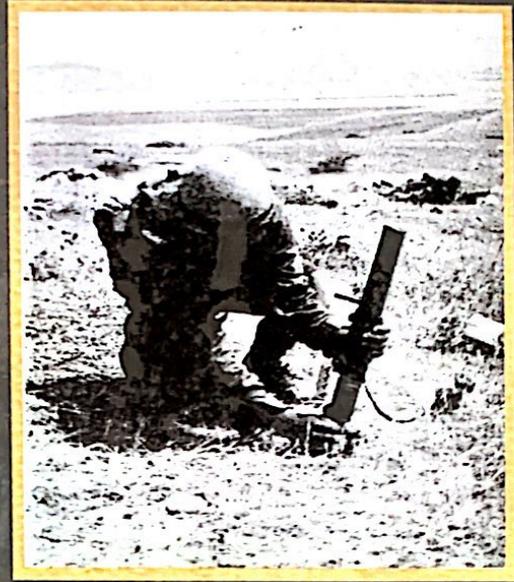
מגדל שמס

לוחמי גולני באימונים

תדריך
מ"מ

ירי
ממרגמה

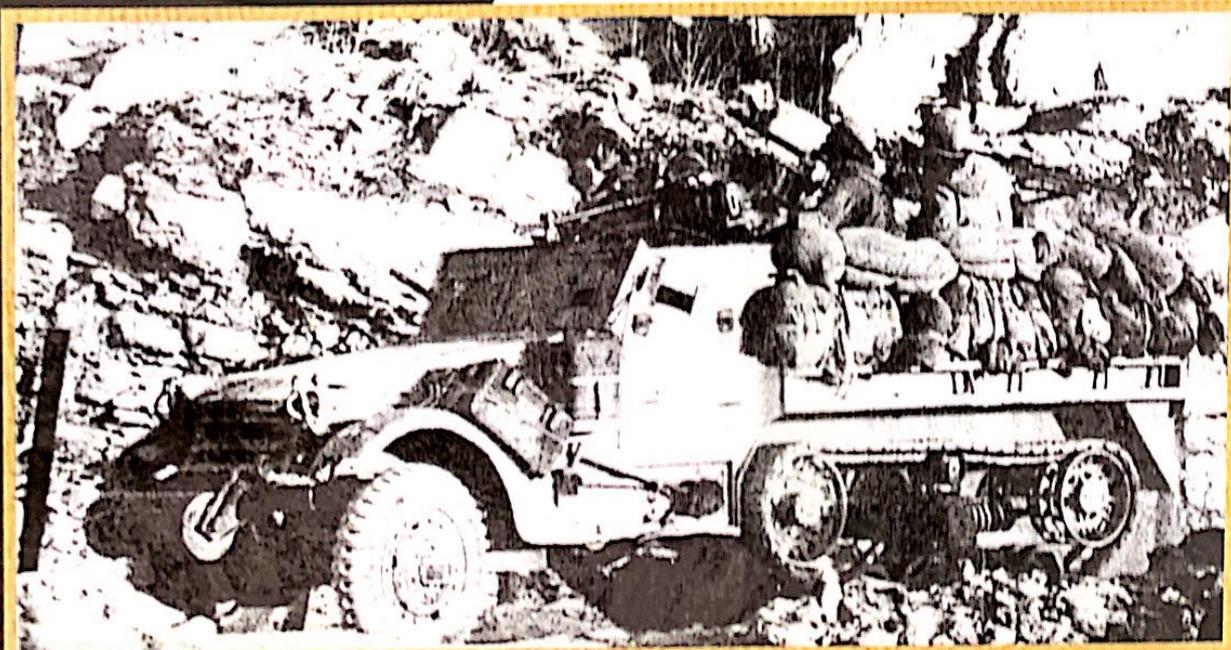

"סחיבת
פצוע"

שבת, יום הכיפורים תשל"ד (6 באוקטובר 1973)

בשבת יום הכיפורים תשל"ד, 6 באוקטובר 1973, היו רוב חיילי גולני בבתיהם במקומות מגוריהם. גדוד "ברק" בפיקוד סא"ל יעקב שחר היה בחופשה עד למועד חכנס הגדול בפארק חירקון לציון 25 שנים לחטיבת גולני. גדוד "חבוקעים הראשון" בפיקוד סא"ל יהודה פלד סיים תעסוקת מבצעית ברצועת עזה והיה ב"חופשה רגילה"; טירוני בסיס האימונים החטיבתי, שעסקו באותם ימים בארגון העצרת המתוכננת, יצאו לביתם לחופשת שבת. גם גדוד ביה"ס למ"כים של חטיבת גולני, גדוד "אריות הגולן" בפיקוד סא"ל דובי דרוך, ולוחמי חסיירת, פלוגת ה"נמר המעופף" בפיקוד סרן שמריהו ויניק, שחו ביום הכיפורים, שבת 6 באוקטובר, בבתיהם. למעשה היו רק לוחמי גדוד "גדעון" בפיקוד סא"ל זאב אוגור בתעסוקה מבצעית, בכוננות גבוהה, בגזרה הצפונית של ה"קו הסגול" ברמת הגולן. ממוצב החרמון בצפון, דרך מוצבי גזרת מסעדה (102, 104, 105), דרך מוצבי גזרת החרמונית (106, 107) ועד מוצבי גזרת קונייטרה (108, 109, 110).

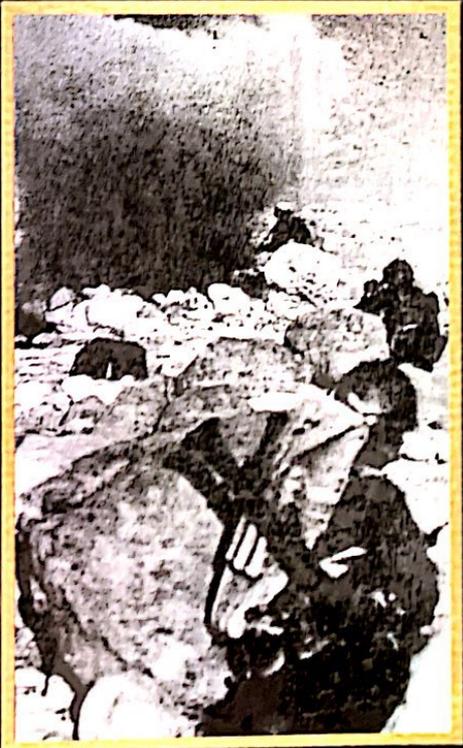
בדרך אל היעד

היערכות כוחותינו ברמת הגולן (6 באוקטובר 1973)
 לוחמי גדוד "גדעון" לא עמדו לבדם במערכה בגיזרה הצפונית של רמת הגולן בצהרי שבת ח' 6 באוקטובר 1973, משפרצה בהפתעה מוחלטת מלחמת יום הכיפורים. לצידם ב"קו הראשון" בקו המוצבים היו הטנקיסטים של גדוד "סער" של חטיבת השריון "ברק" מפחזים וצמודים – מחלקת טנקים ליד כל מוצב. מאחוריהם, ב"קו השני" של הגיזרה הצפונית, היו מרוכזים שאר לוחמי החטיבה בריכזים גדדיים ביער מסעדה, ולא הרחק מהם באזור פתחת קונייטרה (חרמונית-נפת) חנו בריכזים גדדיים לוחמי חטיבת השריון 7, בפיקוד אל"מ אביגדור ("יאנושי") בן-גל. בדרך כלל (החל משנת 1972) היתה רמת הגולן באחריותה של מפקדת מרחב הגולן (חטמ"ר "גולף"); במוצבי ה"קו הסגול" החזיקו כוחות של גדודי חי"ר מילואים, ורק בגלל המתיחות הרבה, ריכוזי הכוחות של הצבא הסורי ומצב הכוננות הגבוהה, הוחלפו גדודי חי"ר מילואים אלו בספטמבר 1973 בגדודי חי"ר סדירים: גדוד "גדעון" של חטיבת גולני בגיזרה הצפונית, וגדוד נח"ל מוצנח במוצבי

הגיזרה הדרומית. יחד עמם נפרסו בהתאמה גדוד הטנקים "סער" בגיזרה הצפונית, וגדוד הטנקים "סופה" בגיזרה הדרומית. מפקדת חטיבת "ברק", וכמוה גם מפקדות החטמ"ר ומפקדת האוגדה היו במחנות נפת.

**לוחמי גולני
 במלחמת יום
 הכיפורים**

נפילת מוצב החרמון (שבת, 6 באוקטובר 1973)

מוצב כתף החרמון היה הגדול במוצבי צה"ל לחזית הצפון. בגלל חשיבותו האסטרטגית, גובהו ומיקומו היו בו מתקני התרעה, תצפית ובקרה מתוחכמים של חילות המודיעין, האוויר והקשר. הוא נבנה בשלושה מפלסים, הראשון שבהם תתיקרקעי, ועליהם שכבת ביצוץ (טכפיץ) בנויה מרשתות ברזל ממולאות אבנים (גביונים).

ביום הכיפורים תשל"ד, 6 באוקטובר 1973, היו במוצב 60 חיילים. 14 מהם לוחמים, מפקד המוצב ר' 13 חיילים מגדוד "גדעון" של הטיבת גולני, ר' 46 חיילים מחילות הקשר, האוויר והמודיעין. 6 מהם היו בתצפיות מהוץ למוצב.

לוחמי מוצב החרמון הישראלי היו הראשונים, אשר שילמו את מחיר ההמתנה האסטרטגית והטקטית של מלחמת יום הכיפורים. לאחר המטה כבדה נחתו בסמוך למוצב בארבעה מסוקים שתי פלוגות חיילי קומנדו סורים, שחסמו באש חזקה את כל דרכי הגישה אל המוצב, בשעה ששתי פלוגות נוספות של צנחנים וחי"ר תקפו רגלית מכיוון מוצבי החרמון הסודיים. כבר בשלב הלחימה הראשון בשעה 15.40 חדרו הסורים לתוך המוצב.

בתוך דקות ספורות לאחר הדירת הסורים לתוך המוצב, התפצלו והתפזרו החיילים הישראלים במקומות שונים במוצב הענק וניסו להגן על עצמם בתוך המנהרות, המעברים והפתחים. למעשה התפצלו 54 החיילים, שהיו בתוך המוצב, לשתי קבוצות גדולות: הכוח, שהיה עם המפקד, מנה 17 איש. בכוח השני היו 27 חיילים. 10 חיילים נוספים מצאו מחבוא ומסתור בחוליות, בזוגות וכבודדים במקומות שונים במוצב.

כבר בשעות אה"צ, בשבת ה' 6 באוקטובר 1973, ניסו לוחמי גולני, שיצאו כ-3 נגמ"שים ממוצב הר דב, לסייע לנצודים במוצב החרמון, אלא שכוח החילוץ עלה על מארב סורי, נפגע ונסוג. נסיון מסף, שני, לחבור עם המוצב בוצע בליל 6-7 באוקטובר על ידי שתי פלוגות מחטיבת גולני רכובות על זחל"מים. הכוח הגיע לנווה אטי"ב ונעדר להמשך הפעולה. אלא שפעולת החילוץ בוטלה על ידי אלוף פיקוד הצפון בהעדר מידע מודיעיני עדכני על מצב חיילי מוצב החרמון ועל היקף הכוחות הסודיים שמסביבו. בינתיים תגברו הסורים את כוחם בגירת החרמון במאות צנחנים וחיילי חי"ר, שנערכו במקומות החולשים על דרכי הגישה בין הסלעים.

חיילים סורים כיתרו לחלוטין את מוצב החרמון, והתבצרו בעמדות מאולתרות הפזורות בכל העמדות ונקודות המפתח החשובות בגירת החרמון: "גבעה 17", "גבעה 16", "רכבל עליון", "המצוק", "עיקול הטנק", "גבעה 24", "רכבל תחתון" ו"גבעה 10" (החולשת על מגדל שמש).

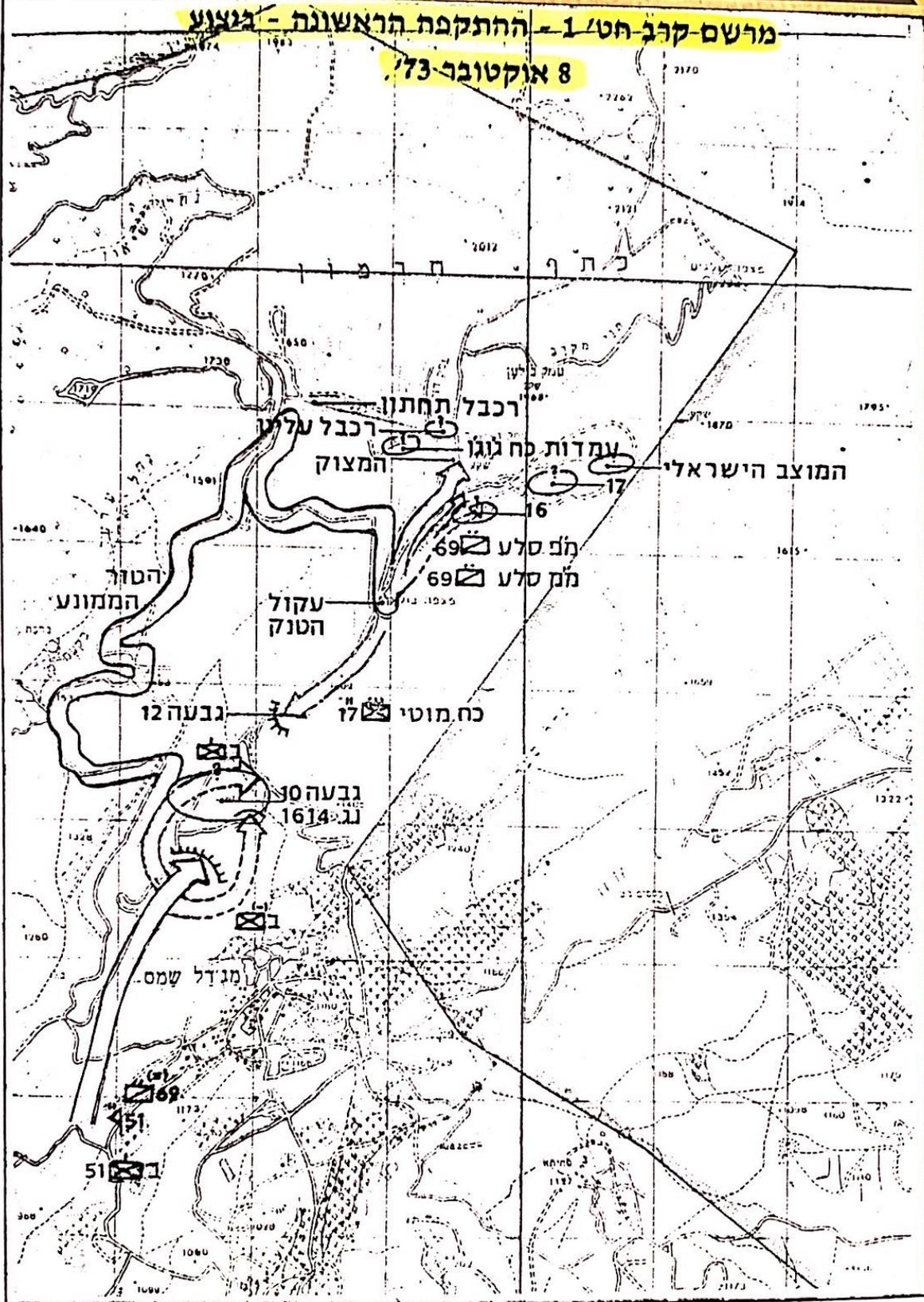
הכוח שהיה עם מפקד המוצב, 17 חיילים אשר חלקם שייך ללוחמי גדוד "גדעון", הצליח לחמוק בלילה (ליל 6-7 באוקטובר) מן המוצב, אך סמוך ל"רכבל עליון", כמאה מטרים מן המוצב, עלה ונתקל במארב סורי. חמישה מאנשיו נהרגו, שניים נשבו, אך עשרה אחרים ניתקו מוגע, נסוגו, ניווטו כל אותו לילה, והצליחו לבסוף להגיע בשלום לקווי צה"ל.

הכוח השני, שכלל כאמור 27 חיילים, ניסה פעמיים להגיח ממחבואו, אך בכל פעם התגלה וספג אבידות. ארבעה מאנשיו נהרגו, והשאר נכנעו. שאר החיילים, שנותרו במוצב במקומות שונים ומוסתרים, הסגירו את עצמם בלית ברירה ונפלו בשבי, בימים שלאחר מכן. סך-הכל נהרגו 13 חיילים. 31 נפלו בשבי. בבוקר ה' 8 באוקטובר ניתן אישור לתקוף את מוצב החרמון לאחר שהיו ידיעות, כי יש בו עדיין חיילים נצודים.

מרשם קרב חט' 1 - ההתקפה הראשונה - גיצוע

8 אוקטובר '73

כביש 70 -
בניאס

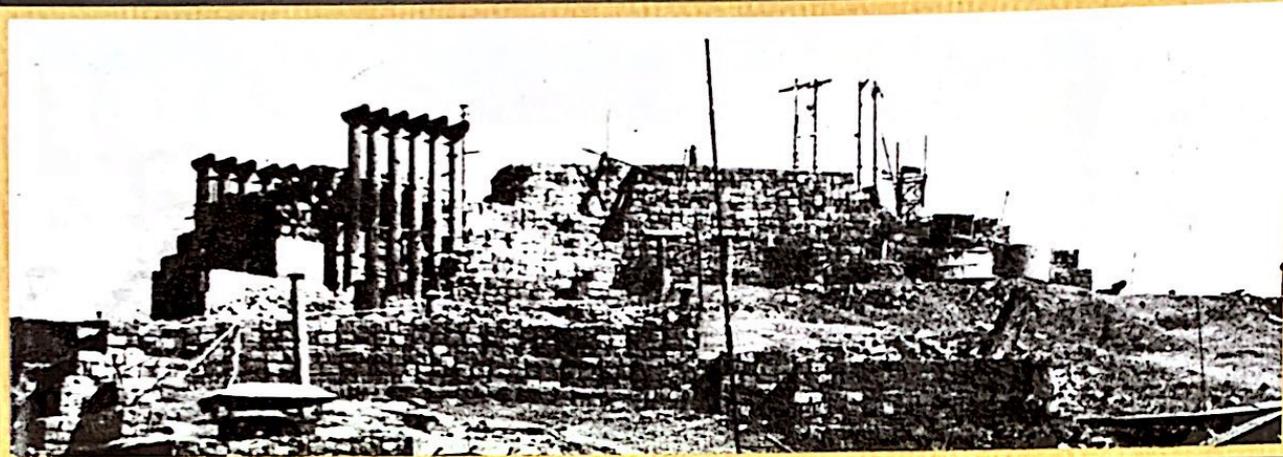

עין קינייה

מסערה

מסערה

היעד - מוצב החרמון

פינוי פצועים

רבם חלבי מועין

נפל: 8.10.73

בקרב על כיבוש החרמון

סיפור הברית:

היה באחד מוכשר מאוד והיה מהתנאים הטובים. תמיד ידע לגשר בין היהודים והערבים כשפרצו מריבות. הצטיין במשמעת עצמית ורכש לו את אהדת כולם. שקט ובוטח בעצמו, כך הלך עד הסוף. יהי זכרו ברוך.

קווים- לדמותו

נולד בכפר הדרוזי, דלית הכרמל
בתאריך 22.11.1951, ובה סיים את לימודיו
היסודיים. לאחר מכן המשיך את לימודיו בבית-
הספר "תיכון עירוני א'", בחיפה.

אחרי שסיים את לימודיו התיכוניים, נרשם
לאוניברסיטה בחיפה, ובה למד שלש שנים בחוגים
שפה עברית ומדע המדינה. במשך תקופת לימודיו
נתמנה כמורה בכפר.

בתאריך 16.11.72, התגייס לצה"ל ליחידת
המיעוטים, ובה סיים את תקופת הטירונות
בהצטינות, לאחר מכן נשלח לקורס מכי"ם,
לקראת סיום הקורס פלוגתו יצאה לחופשה בת
שבוע ימים כדי לעבוד ולהרויח כסף, וזאת כדי
לממן את מסיבת סיום הקורס.

בחופשת העבודה, פגש מועין את רוב החברה
בכפר, ישב אתם, שוחח אתם, שיחק כדורגל,
עד שבאחת הלילות (השעה היתה אחרי חצות) וזה
היה היום השלישי לחופשה, מועין ישב, עם
החברה אצלו בחדר ופתאום נכנס אביו והודיע לו
שיש לו טלפון רחוק, מאוחר יותר, התברר
שהטלפון מהיחידה שלו, והכוונה היתה להזעיק
את כל חניכי הקורס לחזור לבסיס למחרת, ביום
שבת 6.10.73. כל החברה ידעו מדוע חזר מועין
לבסיס, באמצעות האדשות.

כך נותק לחלוטין הקשר בין מועין למשפחתו
וחבריו, ולא נודע עליו כלום, דבר זה, הפביד
על הוריו וחבדיו, וכולם היו שרויים במתח.
לבסוף, בתאריך 24.10.73, נתקבלה הידיעה
היחידה, והמרח ביותר, על מועין, זו היתה

הידיעה על נפילתו ביום השני למלחמה במרום
החרמון.

בחיים שלו, מועין היה אהוב ואהוד על חבריו,
אם זה בחיים האזרחיים או בחיים הצבאיים.

הספורט, ובעיקר הכדורגל, הוא אהב את המשחק, כיון שהאמין שבאחד הימים, יראח את שם הכפר מתנוצץ מבחינת ספורטיבית, ומטרה שניה הוא האמין שעל ידיו כך יזכה לגבש חברה מקרב – תציערים בכפר, אכן כך היה, היום רואים ושומעים על קבוצת הפועל דלית שזקפה לזכותה הרבה חרבה נצחונות במחוז שלה.

תודות למאמציו הרבים, וליחסו הנאמן, הטוב, והחדוק לחבריו השחקנים, החליטו השחקנים לקרוא את שם הקבוצה על שמו, היום הוא נקראת הקבוצה "הפועל מועין דלית אל כרמל".

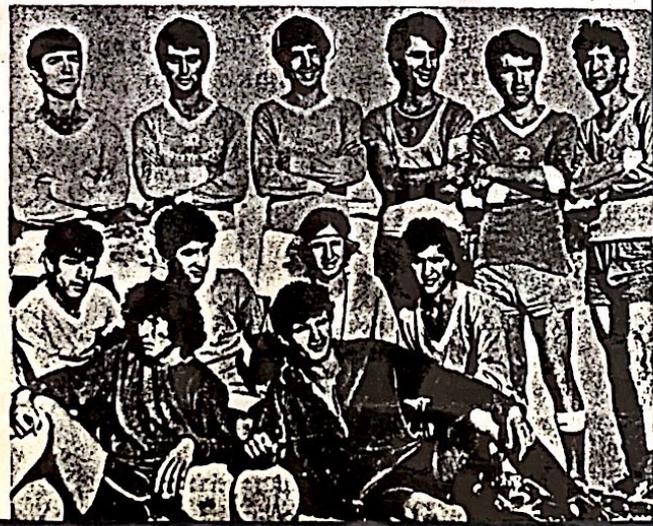
לקבוצה לא היה מגרש, וכל השנים, מאז לימודיו בתיכון, ועד כחודש ימים לפני שנפל, המגרש לא היה מוכן.

מועין היה הראשון מבין החברים שגלחם רבות במועצה המקומית למען הקמת-המגרש, עד שהצליח במאבקו. המגרש הוקם ואושר מטעם התאחדות – הכדורגל בישראל רק כחודש ימים לפני שנפל, הדבר המכאיב היה שמועין זכה לשחק על המגרש החדש רק משחק אחד, עד שנפל חלל. כיון שהיה בשלבי סיום הקורס, לא תמיד היה נוכח במשחקים תודות למאמציו הרבים וההכרה בנחיצות להקמת המגרש, החליטה המועצה המקומית בכפר, לקרוא למגרש בשם:

מגרש "מועין" דלית אל כרמל

מועין, גם כן, שחק בקבוצת כדורעף בכפר, ואהב לקרוא ספרים.

מועין אהב את משפחתו, ובמיוחד הוריו ואחיו, יחסו והתנהגותו בבית, הושתתו על כבוד הדדי שמשך את כלם לאהוב אותו.

הספדים

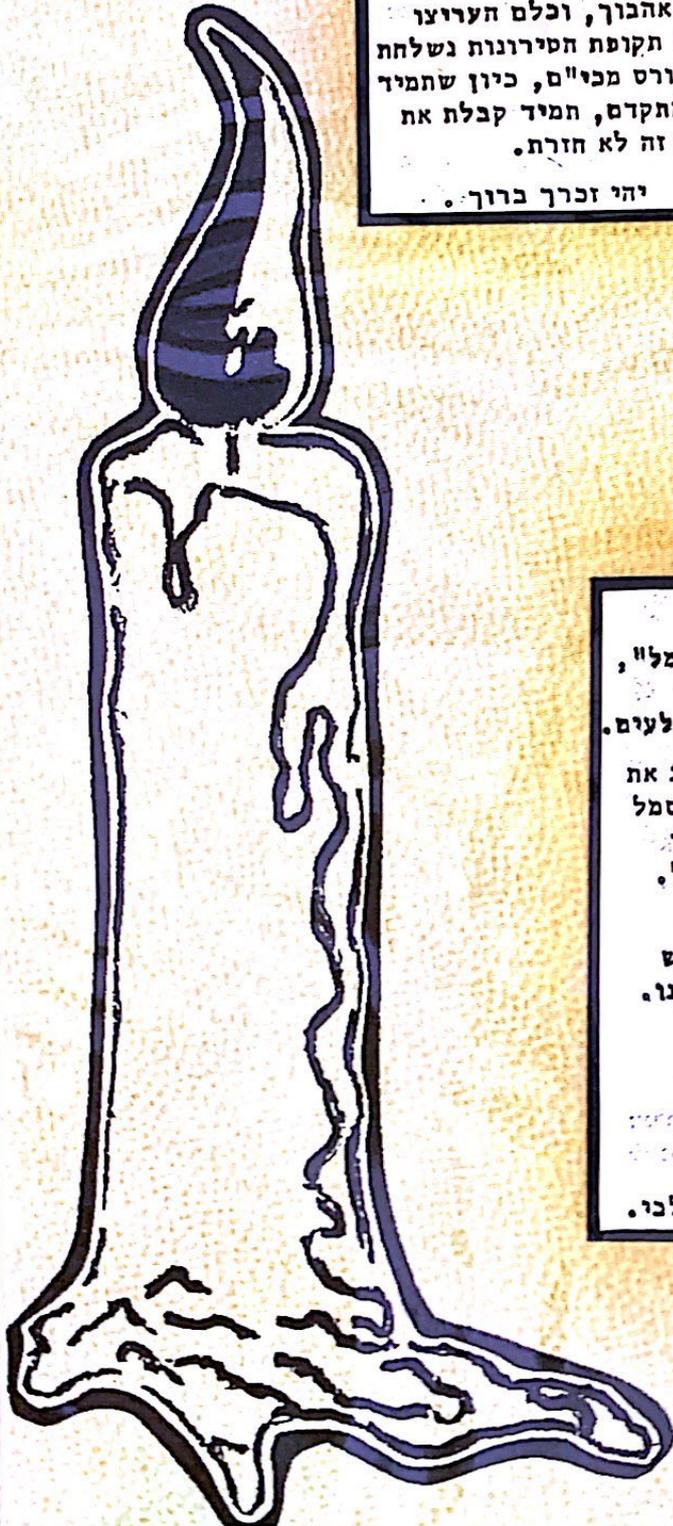
קטעים מדברי הספד שנאמרו ליד
קברו הפתוח :-

דברי המג"ד עמוס גלבוץ :-
מועין רשאר חלבי :-

אנו נפרדים ממך היום, אנו נפרדים מאחד
מגיבורי - היחידה אשר הקריב את נפשו ואת ליבו
להגנה על המולדת, על המדינה, ועל בני עדתו.

הכרתיך כחייל אמוץ בימך הראשונים, בצה"ל.
תמיד היית חייל ואדם טוב, למפקדיך, לחבריך
ולאחייך לנשק. לכן כולם אהבוך, וכלם העריצו
אותך. אין פלא, אם בסוף תקופת הסירונו נשלחת
לקורס מפקדים בצה"ל, קורס מכי"ס, כיון שתמיד
היית טוב, תמיד שאפת להתקדם, תמיד קבלת את
הכל בחיור וברצון, ומיום זה לא חזרת.

יהי זכרך ברוך.

מועין רשאר חלבי,

חיית אחד משחקני קבוצתנו "הפועל דלית הכרמל",
חמיד, פעלה לטובת קבוצה, ולמרות כל אשר
עשית למען הקבוצה נשאר צנוע, ומאחורי הקלעים.

על חמגרש, היית המנהיג שמשך בחוטים והנהיג את
הקבוצה לנצחונות רבים, תמיד הרגשנו שאתה סמל
השחקן המוכשר, הטוב, והספורטובי, לא זוכר
שראיתוך מרוגז, למרות שהדבר מותר כפדורגל.

חסרונך מורגש!

תמיד נזכור אותך, בעליחוננו למגרש, תמיד נחפש
את הדמות המרכזית שנשענו עליה, בכל משחקנו.

אבל לדאבונו לא נמצא אותה, פיון שהלכת
ולא חזרת.

יהי זכרך ברוך!

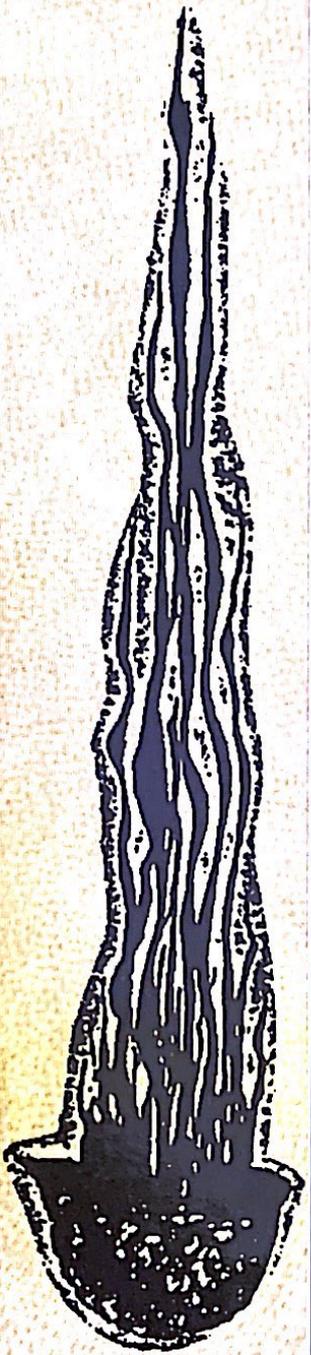
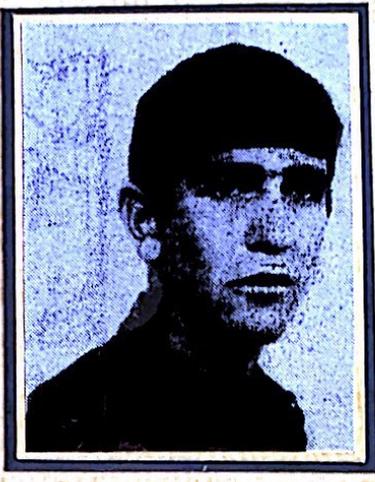
קפטן הקבוצה:
עזאם קומטאן חלבי.

כאשר ישבתי לכחוב על מועין - למרות עושר השמה - לא מצאתי את המלים, שבהן אוכל להביע את רגשותי, ומי שהכיר את החבור הזה מצדיק אותי במאה אחוז.

עם מועין התידרתי כשלמדנו יחד בבית ספר "תיכון עירוני א", כחיפה הוא היה מבוגר ממני בשנתיים ועזר לי בכל מה שיכול, היחס הטוב שנתן לי, צורת הדבור האדיבה והנחמדה שלו - כל אלה משכו אותי אליו, אהבתי אותו מאד, אחרי תקופת הלמודים בבית-הספר למדנו שנה יחד באוניברסיטה ואחרי זה התגייסנו יחד. שנה שלמה בילינו יחד בצבא. בצבא התחלק תמיד בכל דבר עם חבריו ואפילו הדבר הכי יקר היה נותן אותו ברוחב לב. היה טובלני מאד, ואפילו כאשר עף מעלינו אוהל הסיירים ואני התחלתי לקלל הוא הרגעני, וקבל את המציאות כפי שהיא. מעולם לא הסכים שמישהוא יסבול במקומו, תמיד נשא בעול, והתמודד עם הנטל כשתיקה מכלי לשתף את הסובבים אותו. עכשיו גופו איננו אבל רוחו תשאר אחי לעד.

יהיה זכרך ברוך !

סעיד זידאן

מועין - ז"ל

אני לא זוכר יום אחד שעבר, ולא היית מול עיני, לא הזכרתי את שמך, לא דברתי עליך אנו והחברה על אוחם ימים; בבית"ס היסודי, בתיכון עירוני א' באוניברסיטת חיפה, ולבסוף בחיים הצבאיים, שהפרידו בינינו לעולם.

כאדם - אהית סמל הצניעות, תמיד חייכת, תמיד יחסת חשיבות לעולמך הדוח. ידעת להבדיל בין העיקר לטפל, החלטותיך נבעו מתוך שיקול, כאשר התכונן, החישוב וקור הרוח, היו תנאי יסוד להחלטותיך.

כחייל - הטבת לקבל את הכל בשלוחה נפש, בחיורך שלא מש מעל פניך, תמיד שאפת להתקדם, אתגריך, וציפיותיך, וחמשען הרוחני היו מעמסה כבדה על לבך,

עד, שנדם !

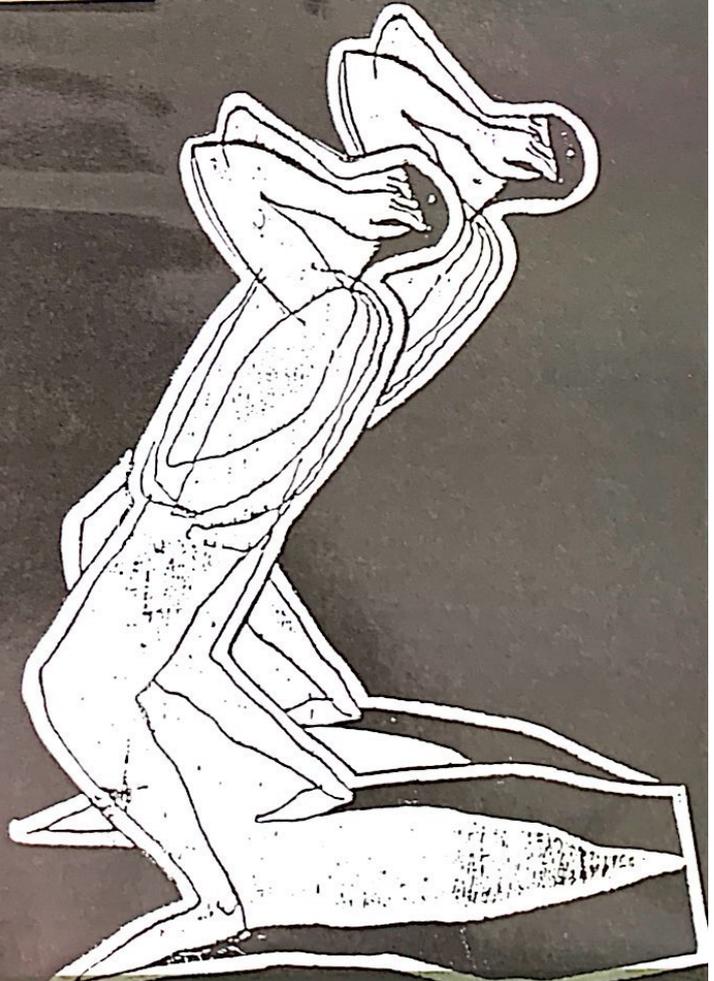
יהי זכרך ברוך !

ז'אף חסון

כאן לא רצים. כאן הולכים. לאט, כמו במקדש • עומדים
 על הגבעה הנשקפת אל שדה הקטל ושומעים הכל מחדש
 • רואים את ילקוטיהם של הנערים שהסתערו הזה מול
 קנה • ואשר לא ישובו לקחת אותם ולא יחזרו עוד
 למחנה • אתה הולך בין התרמילים הריקים, בין זנבות
 הבזוקות, בין שאריות הציוד • סר הצדה מפני הנפלים,
 מפני מסכות הגז הסוביטיות, מפני רמוני המלכוד • אתה
 עובר בין העמדות בין התולירים המכונים עדיו אל
 הכביש • אתה רואה את המנות אשר עבר כאן ולא הבדיל
 בין איש לאיש • אתה רואה את הברזל הקרוע והמעוות •
 אתה שומע את השמות, הנאמרים עדיו כלאחר יד • אתה
 רואה את נתיב הדם פשוטו כמשמעו על סלע, על האדמה,
 על ילקוט צד כאן דרך הקרבות של גולני, עובר-ארח.

•• כאן הולכים לאט ••

כאן עומדים משתאים ונושמים את אויר החיים • אנשי
 חיל-הרגלים, אנשי גולני, הגבורים המפלאים • כאן בני
 מסס, אשר הלך לבדו והשמיד את חלית הבזוקאים •
 כאן האפסנאי אשר רץ עם התחמשת כאשר הדם שותת
 מן הפצעים • כאן שני המספאים ממשיכים לפקד
 כשבגופם ננעצים הקלעים • כאן ויקטור רוט, אדמונד
 סירור ואברהם אזוט – סמלים וטוראים • וכאן ציון
 ופרלמן ואהוד חזקיהו – כל עם ישראל – אשר
 ברמונים, בעוזים ובמקלעים • הסתערו אל המצודה
 בנפש טרופה, בגוף שכלו קרעים • עד אשר ראו מבעד
 לעיניים המכסות דם • עד אשר ראו על המצב את דגל
 ישראל ואת דגלם • עד אשר שמעו את כצלה צועק
 באלחוט נרגש ונפעם • "התרמון בידי גולני! הקשיבו
 תחנות כל העולם!" ••

כאן הולכים לאט, כאן יש אבנים שעליהן לא דורכים •
כאן מצבות מלחמה כואבות בין סלע ושיח ו - מוזר
מאד - שלשה פרחים! • כאן עומדים על הרכס שטוף
הרוחות מול נופי אלהים גדולים ונפתחים • כאן נושמים
אזיר דק, כאן השמים קרובים וסמוכים • כאן זוכרים
הרבה דברים שלעתיים קרובות אנהנו כל-כך מהר
שוכחים • אז לך לאט, עובר-ארח, גמע כל פרט, כל רגע,
כל חלק • וזכר מה יש על האדמה, כשתבוא להחליק על
השלג ••